

هنری فیلدینگ

سرگذشت

تام جونز

کودک سرراهی

ترجمه

دکتر احمد کریمی حکاک

انتشارات نیلوفر

فهرست

۱۹	سخن نخست
۲۱	مقدمه

کتاب اول

شامل آنچه لازم یا مناسب است تا در آغاز این سرگذشت در باره تولد بجه سر راهی با خواننده در میان گذاشته شود
فصل اول: پیشگفتاری بر این اثر، یا صورت غذای این ضیافت	۵۱
فصل دوم: شرح مختصری از ارباب آلورتی، و سرگذشت مبسوطتری از احوال دوشیزه خانم بریزیت آلورتی، خواهر ایشان	۵۳
فصل سوم: واقعه غریبی که در بازگشت آقای آلورتی به خانه برایش رخ داد، رفتار شایسته خانم دبورا ویلکینز، به انضمام تذکراتی لازم در باب
حرامزادگان	۵۶
فصل چهارم: اندر رفتن گردن خواننده تا یک قدمی خطری بزرگ، در پی یک توصیف، و قسر در رفتن او، و نخوت و تکبر وصف ناپذیر علیام خدّره سرکار خانم
بریزیت آلورتی	۵۹
فصل پنجم: شامل بعضی امور متداول، و تأملاتی بسیار نامتداول در باب آنها	۶۳
فصل ششم: دبورا خانم به سراغ مردم محل می رود - به کمک یک استعاره - شرح مختصری در باره جنی جونز، همراه با دشواری ها و سرخوردگی هایی که
ممکن است بر سر راه دختران جوانی قرار گیرد که در صدد کسب دانش
بر می آیند	۶۴
فصل هفتم: شامل مطلبی چنان جدی که خواننده در سرتاسر آن نخواهد توانست حتی

فهرست

۱۹	سخن نخست.....
۲۱	مقدمه.....

کتاب اول

شامل آنچه لازم یا مناسب است تا در آغاز این سرگذشت درباره تولد بچه سر راهی با خواننده در میان گذاشته شود	۵۱
فصل اول: پیشگفتاری بر این اثر، یا صورت غذاهای این ضیافت.....	۵۱
فصل دوم: شرح مختصری از ارباب آلورتی، و سرگذشت مبسوطتری از احوال دوشیزه خانم بریزیت آلورتی، خواهر ایشان.....	۵۳
فصل سوم: واقعه غریبی که در بازگشت آقای آلورتی به خانه برایش رخ داد، رفتار شایسته خانم دبورا ویلکینز، به انضمام تذکراتی لازم در باب	
حرامزادگان	۵۶
فصل چهارم: اندر رفتن گردن خواننده تا یک قدمی خطری بزرگ، در پی یک توصیف، و قسر در رفتن او، و نخوت و تکبر وصف ناپذیر علیامخدّره سرکار خانم	
بریزیت آلورتی	۵۹
فصل پنجم: شامل بعضی امور متداول، و تأملاتی بسیار نامتداول در باب آنها...	۶۳
فصل ششم: دبورا خانم به سراغ مردم محل می‌رود - به کمک یک استعاره - شرح مختصری درباره جنی جونز، همراه با دشواری‌ها و سرخوردگی‌هایی که	
ممکن است بر سر راه دختران جوانی فرار گیرد که در صدد کسب دانش	
بر می‌آیند	۶۴
فصل هفتم: شامل مطلبی چنان جدی که خواننده در سرتاسر آن نخواهد توانست حتی	

فصل اول

پیش‌گفتاری بر این اثر، یا صورت غذاهای این ضیافت

نویسنده باید خود را به جای شخصی بگذارد که مهمانخانه‌ای عمومی را می‌گرداند، و از هرکس در برابر پوش پذیرایی می‌کند، و نه اینکه خیال کند بزرگی است که می‌خواهد ضیافتی خصوصی راه اندازد و اطعام مساکین کند. در خصوص ضیافت، همه می‌دانند که میزبان هر خوراکی بخواهد تدارک می‌بیند، و اگر هم به مذاق میهمانانش ناگوار، یا کلاً بدمر泽 و ناسازگار آمد، نباید زبان به بدگویی بگشایند که هیچ، برعکس ادب ایجاب می‌کند که میهمان، برای حفظ ظاهر هم که شده، از هرجه پیش رویش می‌گذارند تحسین و تمجید کند. اما عکس این حالت بر مهمانخانه‌دار می‌گذرد. کسانی که در برابر آنچه می‌خورند پول می‌دهند، به فرض هم که بسیار خوشرو و حتی بی خیال باشند، باز بر اتفاقی میل خود به خوراک اصرار خواهند ورزید، و اگر همه چیز موافق سلیقه‌شان از آب در نیاید، حق اعتراض، دادوبیداد، و فحش و بدوبیراه را هم برای خود قائلند.

بنابراین، برای پیشگیری از روگردان کردن مهمانان، مهمانخانه‌داران درستکار و مهماندوست، چنین مرسوم کرده‌اند که صورتی از اغذیه و اشربة موجود تهیه کنند، تا هرکس بتواند در بد و ورود به مهمانخانه در آن نظر کند، و پس از آشنایی با چیزهایی که در انتظار اوست، یا رحل اقامت افکند و با آنچه برای او تهیه دیده شده است ذائقه خود را صفا دهد، یا آنکه رخت و پخت خود را بردارد و به مهمانخانه دیگری که با مذاق او سازگارتر است برود.

چون ما ابایی نداریم که خوش‌سلیقگی یا عقل سلیم را از هرکسی که بتواند این

خلاصت‌ها را در اختیارمان گذارد و ام بستانیم، بر آن شدیم تا نکته‌ای را از این سیورسات چیان درستکار بیاموزیم، و نه تنها در آغاز کتاب صورت کامل اغذیه و اشربۀ ضیافت خود را اعلام می‌کنیم، بلکه جزئیات هریک از خوراک‌هایی را که برای پذیرایی از خواننده در این فصل و دیگر فصل‌ها تهیه دیده‌ایم در همینجا، شرح می‌دهیم.

پس بدانید خوراکی که در این ضیافت برای شما پخته‌ایم چیزی نیست جز «سرشت انسان». و من از این هم هراسی ندارم که خواننده خوش‌سلیقه‌من، هرچه هم ذائقه نوع طلبی داشته باشد، یک‌بخورد، خرد بگیرد، یا زبان به اعتراض بگشاید که چرا من فقط یک خوراک نام می‌برم. جناب شهردار بربیستول، که در علم خوردن استاد است، پس از کسب تجارت گرانبها می‌داند که از لاک‌پشت، غیر از کله و پاچه مطبوعش، بسیاری خوراک‌های دیگر نیز به دست می‌آید، و خواننده داشمند هم غافل از این نکته نیست که در «سرشت انسان»، اگرچه در اینجا در یک عبارت کلی بیان شده است، گونه‌گونی شگرفی نهفته است، چندان که برای یک آشیز در هم آمیختن و پختن چندین نوع از انواع خوراک‌های گوشتی و گیاهی جهان بسیار آسان‌تر از آنست که نویسنده‌ای بتواند چنین مضمون و سیعی را پپرواند.

شاید ظریفانی نکته‌سنج تر زیان به اعتراض بگشایند که این خوراک بیش از حد پیش‌پالتفاده و عامیانه است، چرا که مگر مضمون این همه افسانه‌های عاشقانه و داستان‌ها، و نمایشنامه‌ها و اشعاری که در قفسه‌های کتابخانه‌ها باد کرده است جز این است. اما حضرت شکم‌پرست هم اگر می‌خواست، به صرف این که در هر پسکوچه پرتی غذایی یافتد می‌شود که نامش با نام غذاهای بسیار لذیذ یکی است، در برابر خوشمزه‌ترین خوراک‌ها رو ترش کند، بسیاری از غذاهای لذیذ را نخورده می‌گذشت و می‌گذشت. واقع امر این است که دست یابی به سرش حقیقی در نوشتۀ‌های نویسنده‌گان به همان اندازه دشوار است که یافتن قورمه لخم «بایون» یا سوسیس «بولون» در مغازه‌ها.

اما همه این‌ها – اگر بخواهیم همین استعاره را دنبال کنیم – به دست‌پخت نویسنده بستگی پیدامی کند، چرا که به گفته جناب «پوپ»:

قریحه، سرشت است در تشریفی برازنده

آنچه بارها اندیشیده‌اند، و هر گز چنین نیک نگفته‌اند.

همان حیوانی که این افتخار نصیبیش می‌گردد تا قطعه‌ای از گوشتیش بر سر میز غذای اشراف شهر تناول گردد، شاید در جای دیگری نکبت به او روی آورد، و برخی